

နာရီရတနာ

ကျောက်တုံးကြီးတွေရဲ့ သူရဲကောင်း နိုက်

Benjamin ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကန်ချတတ်တဲ့ လူတွေ

တစ်နေ့က Army Cubgsim ရေးသားတဲ့ Welcome Home ကို ဖတ်မိပါတယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို အခြေခံပြီးတော့ ပြောစရာတွေ စိတ်ထဲမှာ တန်းစီလာတာပါ။ အဲဒီ Welcome Home အကြောင်းပဲ စပြောကြရအောင်။ ဝတ္ထုက ဖြစ်ရပ်မှန်ပါတဲ့ ။ အဓိကဇာတ်ကောင်သုံးယောက်ပါဝင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော် Isadore ရယ်၊ Amy ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ သူ့ရဲ့ အဘိုး Benjamin တို့ သုံးယောက်ဖြစ်ပါတယ်။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ကြာတော့အတော်လေးကြာခဲ့ပါပြီ။ ၁၉၂၁ ခုနှစ် ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးလို့ တစ်နှစ်အကြာကလို့ ဆိုပါတယ်။ ဂျူးလူမျိုးတွေကို ရုရှားကနေနှင်ထုတ်တဲ့ နောက်ခံအခင်းအကျင်းပါ။ အဲဒီနှင်ထုတ်ခံရတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော်တွေပါဝင်နေတယ်။ သူတို့ ဟာ အမေရိကန်ကိုဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပါတဲ့ ။ အမေရိကန်ကိုဝင်လိုသူတွေဟာ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ဒေါ်လာ ၅၀ ပေးကြရပါတယ်။ ဒေါ်လာ ၅၀ မပေးနိုင်ရင်တော့ အမေရိကန်ပြည်ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ။ ၁၉၂၀ ဝန်းကျင်ကတော့ ဒေါ်လာ ၅၀ ဟာလည်း အတော်အတန်တော့ တန်ဖိုးရှိမှာ ပေါ့။ Amy နဲ့ သူ့ရဲ့ အဘိုး Benjamin တို့ မိသားစုဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ သူတို့ ဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူတွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀ ဟာလည်း အတော်အတန်တော့ တန်ဖိုးရှိမှာ ပေါ့။ Amy နဲ့ သူ့ရဲ့ အလို Benjamin တို့ မိသားစုဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကိုရောက်လာပါတယ်။ သူတို့ ဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူတွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေ

ရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀ လောက်တော့ အပိုအလိုမရှိ ပါကြပါတယ်။

Amy တို့ မိသားစု ပိုက်ဆံတွေပေးချေအပြီး သင်္ဘောပေါ်ကိုတက်ခါနီးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကလေးရဲ့ "

အဘိုး Benjamin ကမေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်လေးကလည်း ငိုရင်းနဲ့ ဖြေရှာတယ်။

"ကျွန်တော်က Isadore ပါ၊ ကျွန်တော်စုထားတဲ့ ဒေါ်လာ ၅၀ ပျောက်သွားလို့ အမေရိကန်ကိုဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး အဘိုးရဲ့ "

"မိဘတွေကော"

"မရှိတော့ဘူး ကျွန်တော်တစ်ကောင်ကြွက်ပါ"

အဘိုး Benjamin သနားသွားဟန်တူပါတယ်။

"အေးအေးမငိုနဲ့ တော့ကလေး၊ မင်းလိုနေတဲ့ ဒေါ်လာ ငါပေးမယ် ဟုတ်လား"

ကောင်လေး အငိုတိတ်သွားပါတယ်။ အဘိုး Benjamin ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပါသတဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ Isadore ဟာ အမေရိကန်ကို ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ Amy တို့ မိသားစုလည်း အမေရိကန်ကို လိုက်သွားကြပေမယ့် အဘိုး Benjamin ကတော့ ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့ လိုက်ခွင့်မရခဲ့ရပါဘူးတဲ့ ။ ရက်အတော်ကြာ ငွေစုဆောင်းပြီးမှ အဘိုး Benjamin ဟာ အမေရိကန်ကို လိုက်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းက ဤမျှသာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ Benjamin ကို လေးစားရုံသာ လေးစားမိမှာ ပါ။ သို့ပေသည့် ဇာတ်လမ်းက ရှေ့ကို လှလှပပလေး ဆက်ထားပါသေးတယ်။

အမေရိကန်မှာ Benjamin တို့ မိသားစု ရုန်းရုန်းကန်ကန်နဲ့ အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လွန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၅ နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလကို ကျော်လွန်လာခဲ့တယ်။ Isadore ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုတော့ သူတို့ အားလုံး မေ့သွားခဲ့ကြပြီ။

ဒါဖြင့်ရင် Isadore ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကကော၊ အဲဒီကောင်လေး အမေရိကန်ကို ပြည်ဝင်ခွင့်ရဖို့ အတွက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သိကျွမ်းခင်မင် ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိတဲ့ အဘိုး Benjamin ရဲ့ အနစ်နာခံမှုကို ၁၅ နှစ်တာကာလ အတွင်းမှာ Isadore ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မေ့ပျောက်သွားခဲ့ပြီလား။

ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

၁၅ နှစ်ကျော်ကြာပြီးတဲ့ အခါ အဘိုးဖြစ်သူ Benjamin ရဲ့ တိုလီမိုလီ တွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးရှေ့ကို ဇိမ်ခံကားတစ်စီးရပ်လာပါတယ်။ ကားထဲက လူငယ်တစ်ယောက်ဆင်း လာပြီး လူငယ်က အဘိုးဖြစ်သူကို မေး

ပါတယ်။

"ကျေးဇူးပြု၍ ဒီမှာ Benjamin ဆိုသူများ ရှိပါသလားခင်ဗျာ"

"ကျုပ်ပဲမောင်ရင် ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ"

လူငယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ လင်းလက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဝမ်းသာအားရနဲ့ အဘိုးကိုပြေးဖက်ပါသတဲ့ ။

"အဘိုး...ကျွန်တော်လေ Isadore လေ၊ မမှတ်မိဘူးလား၊ အမေရိကန်ကိုဝင်ဖို့ ဒေါ်လာ ၅၀ ကျပျောက်ပြီး ငိုခဲ့တဲ့ ကလေးလေ၊ အဘိုးမမှတ်မိဘူးလား"

"အာ...အဲဒါ မောင်ရင်လား"

"ဟုတ်တယ် အဘိုး အဲဒါကျွန်တော်ပေါ့"

Isadore က အဘိုး Benjamin ကိုဖက်ထားရင်း ပြုံးနေတယ်။ အဘိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ပြုံးနေပါတယ်။ သူကူညီလိုက်တဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက် အခုလို ချမ်းချမ်းသာသာဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်နေတာကို တွေ့ရတဲ့ အတွက် Benjamin ကျေနပ်နေတာပါ။

"အဘိုးရယ် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် အခုလို အောင်မြင်နေတာ အဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ"

အခုတော့ သူရှာနေတဲ့ အဘိုး Benjamin ကိုတွေ့ခဲ့ပါပြီ။ Benjamin က သူ့ကို ဒေါ်လာ ၅၀ နဲ့ ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတာပါ။ အခု အဲဒီဒေါ်လာ ၅၀ အတွက် ပြန်ဆပ်တဲ့ ကျေးဇူးပမာဏကို ကြည့်ပါဦး။

ချက်လက်မှတ်အလွတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဘိုးကြိုက်သလောက်ဖြည့်ပြီး ကြိုက်သလောက်ထုတ်ယူပါတဲ့ ။ ဘဏ်ထဲရှိသမျှအားလုံးထုတ်ယူလိုက်

ထုတ်ပါတဲ့ ။ Isadore ဝမ်းသာအားရပြောပါတယ်။

ကိုင်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလိုက်တာနော်။

ကျေးဇူးတရားကို အဲဒီလောက်သိတတ်တဲ့ Isadore ကို ကျွန်တော်မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။

ဒီလိုနဲ့ Isadore ပြန်သွားပါတယ်။ Benjamin က ချက်လက်မှတ်အလွတ်လေး ကိုင်ထားပါတယ်။ သူ ငွေ ဘယ်လောက်ထုတ်ယူပါမလဲ။

ကိုင်း...ပရိသတ်ကြီးကော၊ ပရိသတ်ကြီးသာ Benjamin ဆိုရင် ဘဏ်ထဲကငွေ ဘယ်လောက်ကို ထုတ်ယူပါမလဲ။

Benjamin က ချက်လက်မှတ်ကိုကိုင်ပြီး သားဖြစ်သူ (Amy ၏ ဖခင်) ကိုမေးလိုက်ပါတယ်။

"သားရေ အဖေတို့ ငွေဘယ်လောက်ထုတ်ယူကြမလဲ"

တကယ်တော့ Benjamin ရော၊ သားဖြစ်သူရော၊ မြေး Amy ပါအမေရိကန်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နွမ်းနွမ်းပါးပါး ရုန်းကန်နေကြရတာပါ။ သားဖြစ်သူကပြောပါတယ်။

"အဖေ သူ့ကို ဒေါ်လာ ၅၀ ကူညီလိုက်တာမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒေါ်လာ ၅၀ ဖြည့်လိုက်ပေါ့"

ကျွန်တော် တကယ်ကို ထပ်မံအံ့ဩသွားခဲ့ရပါတယ်။

ပရိသတ်ကြီးရော ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ။

Benjamin ဇာတ်လမ်းလေးပြောပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့
မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းမ၊
မာလာမှတ်တိုင်မရောက်ခင်ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅
နှစ်လောက်ကပါ။ အဖြူ၊ အစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
တက္ကသိုလ်ဘက်မှ လမ်းဖြတ်ကူးလာပါတယ်။ ကောင်မလေးအသက်က
အလွန်ဆုံးရှိ ၁၃ နှစ် ၁၄ နှစ်အရွယ်ပေါ့။ လမ်းတစ်ဖက်ကိုရောက်တဲ့ အ
ခါ အသက် ၅ နှစ်၊ ၆ နှစ် အရွယ် နွမ်းနွမ်းပါးပါး ကောင်လေးတစ်ယောက်
လမ်းမဖြတ်ကူးရဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဖြတ်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ရပ်နေရ
ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီကောင်မလေး
က အဲဒီကောင်မလေးကို တစ်စုံတစ်ခုမေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်
မှာ ကားပေါ်မှာ ပါ။ မြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားနေမိတာပါ။ အဲဒီနောက်
ကောင်မလေးက ကောင်လေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူး
ပေးတယ်။ ဟော မိုးကဖွဲဖွဲရွာချပြန်တော့ ကောင်မလေးက ထီးကိုဖွင့်ပြီး
ကောင်လေးကို ဆောင်းပေးပြန်တယ်။ အဲဒီကောင်လေးသွားလိုတဲ့ နေ
ရာက ခပ်ဝေးဝေးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကားဂိတ်နားက ကွမ်းယာဆိုင်ဆီ
ကိုပါ။ ကောင်မလေးက အဲဒီကောင်လေးကို ကွမ်းယာဆိုင်ရောက်အောင်
ပို့ပေးပါတယ်။ ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးက ကောင်လေးရဲ့ အ
မေဖြစ်ဟန် တူပါတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ နဖူးကို ဒေါက်ခနဲလှမ်းခေါက်
တာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကောင်လေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး ကောင်မလေး
ကို လက်ပြနုတ်ဆက်နေပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသော သ
ဘောမျိုးဖြစ်မှာ ပေါ့။ အဲဒီနောက် ကောင်မလေးက လမ်းတစ်ဖက်ကို ပြန်
ကူးလာပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေးရောက်လာနိုင်မယ့်နေ
ရာက စောင့်နေမိပါတယ်။ ကောင်မလေးရောက်တော့ ပြုံးပြလိုက်မိတ
ယ်။

"သမီးနဲ့ ဘာတော်လဲကွယ်"

"ဘာမှ မတော်ဘူး ဦးရဲ့ ၊ အဲဒီကောင်လေး လမ်းအကူးခက်နေလို့ သမီးကူးပေးတာ"

"အဲဒီဆိုင်ကအမျိုးသမီးက သူ့အမေလား"

"မသိဘူး...ရှင့်"

"အေးအေး...ကျေးဇူးပါ သမီးရယ်"

"ရပါတယ်...ရှင့်"

လောကကြီးကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်မိပါတယ်ဆို ရင်ဖြင့် နည်းနည်းကြီးကျယ်သွားမှာ လား။ ဒါကို ၁၃ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးကလည်း နားလည်မှာ ပါ။

တကယ်တော့ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် အဲဒီလိုကောင်မလေးမျိုး ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်တွင် များများ စားစားပေါ်ထွန်းစေချင်ပါတယ်။ သားဖြစ်သူကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးပေးခဲ့တဲ့ ကလေးသာသာ ကောင်မလေးအား ကျေးဇူးတင်စကားမဆို၊ သားဖြစ်သူကို ဒေါက်ခနဲ ခေါင်းခေါက်တတ်သော မိဘမျိုးအတွက်တော့ မြန်မာပြည်ကြီး လေးပင်နေမှာ ပါ။

အနစ်နာခံခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို ဖောက်သည် ချလိုပါသေးတယ်။ Psy-War တစ်ခုလည်း

ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅ နှစ်ကျော်လောက်ကပါ။ ဒီလိုပါ...လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ပေါ်မှာ နိုင်ငံတကာ ခရီးသည် အတော်များများ စီးနင်းလာခဲ့ကြပါတယ် ။ လေယာဉ်က ခပ်သေးသေးဖြစ်လို့ လူအယောက် ၂၀ ပဲ ဆံ့ပါသတဲ့ ။ စီးလာတာက လူ ၂၃ ယောက်ပါ။ လေယာဉ်မှူးက ပြောတယ်၊ လူ ၂၃ ယောက် မနိုင်မနင်းတင်လာမိတဲ့ အတွက် Over Weight ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် လေယာဉ်ပျက်ကျနိုင်တာမို့လို့ လေယာဉ်ပျက်မကျအောင် သုံးယောက် အနစ်နာခံပေးကြပါ။ လူသုံးယောက် အခု ခုန်ဆင်းပေးပါလို့ ကြေညာပါတယ်။ အဲဒီလိုကြေညာနေစဉ်မှာ ပဲ လေယာဉ်ကအခြေအနေဆိုးရွား လာပြီး တစ်ဖက်ကို စောင်းသွားခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ပထမဦးဆုံးခုန်ချဖို့ မတ်တတ်ရပ်တဲ့ သူက အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသတဲ့ ။

"ကောင်းပြီ အမိနိုင်ငံတော်အတွက် ကျွန်တော့်အသက်ကို စတေးပါတယ်။"

ပြောရင်း ဝုန်းခနဲခုန်ချသွားခဲ့ပါတယ်။ ခရီးသည် များကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဩဘာပေးကြတယ်ပေါ့။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အလှအယက်ထရပ်ပါတယ်။ သူကတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံသားပါတဲ့ ။

"အမေရိကန်နိုင်ငံတော်ကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေ"ဆိုပြီး

ခုန်ချပြန်ပါတယ်။ ခရီးသည် များ ထံမှ လက်ခုပ်သံများ ထွက်လာပါတယ်။

ကိုင်း...သုံးယောက်ခုန်ဆင်းရမယ့်ကိစ္စမှာ နှစ်ယောက်တော့ ခုန်ဆင်းသွားလို့ တစ်ယောက်သာကျန်ပါတော့တယ်။ လေယာဉ်မှူးက တစ်

ယောက်လိုသေးကြောင်း ထပ်မံကြေညာပါတယ်။ ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ မထဘဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေကြပါတယ်။ ခဏကြာတော့ လူဝဝကြီးတစ်ယောက် ထလာသတဲ့ ။ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံသား (ယခု ရုရှား) ပါ။

"ကျွန်တော်တို့ အဖနိုင်ငံတော် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက်"

ဝုန်းခနဲ...

သူ့ခနဲဆင်းသွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ နံဘေးမှ ကပ္ပလီကြီးအား ကန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကိုင်း...

ပုံပြင်လေးကတော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ၊ စဉ်းစားစရာတွေကတော့ ပရိသတ်တွေ ရယ်ရင်းမောရင်း ဆက်စဉ်းစားကြဖို့ ပြောလိုပါတယ်။

Benjamin ရဲ့ ဒေါ်လာ ၅၀ တန်အနစ်နာခံမှု၊ လ မ်းမဖြတ်ကူးရဲတဲ့ ကောင်လေးကို လမ်းဖြတ်ကူးပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ကိုယ်ရှင်သန်ဖို့ အတွက် သူတစ်ပါးကိုကန်ချတတ်တဲ့ လူသားတွေအကြောင်း မြည်းစမ်းကြည့်မိပြီး လောကကြီးနဲ့ လူသားတွေအကြောင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတာပါ။

Benjamin နဲ့ ကောင်မလေးလိုလူမျိုးတွေ လောကမှာ များများ စားစားရှိစေချင်ပေမယ့် ကိုယ်ရှင်သန်ရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ လူသားမျိုးတွေက

လည်း လောကထဲမှာ ရှိနေဦးမှာ ဟာ သဘာဝတရားပဲလေ။ လူတွေအ
တော်များများက လောကကြီးကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ပြောင်းလဲနိုင်ဖို့
ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွယ်လှပါဘူးတဲ့ ။
အင်မတန်ကြိုးစားပါမှ နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲနိုင်
မှာ ပေါ့လေ။ သူ့သဘောသူဆောင်နေတဲ့ သဘာဝတရားကြီးကိုး။

ဒီသဘာဝတရားကြီးထဲမှာ ရှင်သန်ကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့
တွေအတွက် ကိုယ်ရှင်သန်ဖို့ သူတစ်ပါးကို ကန်ချရပါ့မလားလို့ အပြစ်
တင်နေတာထက်စာရင် Benjamin လိုလူစားမျိုး။ ကောင်မလေးရဲ့ နှလုံး
သားမျိုး မွေးမြူရှင်သန်ဖို့ ၊ အနစ်နာခံခြင်းအားဖြင့် ကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်ပ
တ်သက်တဲ့ လူတေရဲ့ အပြိုးတွေလှပစေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်ဆိုတာ ယုံကြ
ည်ရင်း။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

သရုပ်ဆောင်တွေ

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာ အတော်ဝါသနာကြီးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝက မင်္ဂလာဒုံဈေးမှာ ရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ တပ်မတော်ဆေးရုံကြီးက ရုပ်ရှင်ရုံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတွေပဲပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရင်း ရုပ်ရှင်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တကယ်ပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ သရုပ်ဆောင်နေကြတာပါလားဆိုတာကို အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်မှ သိလာခဲ့တာပါ။ ဒီလူတွေ ဘယ်လိုအတတ်ပညာနဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြပါလိမ့်လို့ လည်း ဉာဏ်မီသလောက် တွေးမိသေးတယ်။

အသက် ၂၀ လောက်ရောက်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ကို အပြင်မှာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ။ ဪ သူလည်း ငါတို့လိုပါပဲ။ လူထဲကလူပဲဆိုပြီး ရယ်မိပါသေးတယ်။ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ အတတ်ပညာတစ်ခုပဲလေ။ သူတို့ တတ်တဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ လူ့ဘဝတွေရဲ့ သရုပ်ကို ဟန်ဆောင်ပြနေကြတာမဟုတ်လား။

လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရောက်တော့ လူတွေအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တယ်။ လူမှုဒုက္ခတွေကို စိတ်ဝင်စားလာမိတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ဝင်စားလာမိတော့မှ လူသားတိုင်း လူသားတိုင်းဟာ လူ့ဘဝကို သရုပ်ဆောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေကြတာပါလား။ ဧည့်သည် အဖြစ်

ရောက်နေကြတာပါလားလို့ တွေးမိတာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ကာတွန်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တချို့ကာတွန်းတွေက တစ်ကွက်ဆို တစ်ကွက်တည်းနဲ့ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ လောကရဲ့ သရုပ်ကို ထင်းခနဲမြင်မိအောင် ရေးတတ်၊ သရော်တတ်လွန်းလို့ ကာတွန်းရေးတဲ့ သူတွေ၊ ကာတွန်းတွေကို ကျွန်တော်အင်မတန်လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ ကာတွန်း၊ ကျွန်တော်မှတ်မိနေတဲ့ ကာတွန်းတစ်ကွက်က ဒီလိုပါ။

အိမ်တစ်အိမ်ကို လူတစ်ယောက်ရောက် လာပြီး အိမ်ရှင်ကို ပြောပါတယ်။ ဧည့်စာရင်းစစ်ချင်လို့ ပါတဲ့ ။ သူက သူ့တာဝန်အရ ဧည့်စာရင်းလာစစ်တာပါ။ အိမ်ရှင်က ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒီလိုပါ။

"ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဧည့်သည် တွေပဲဗျာ"တဲ့

ကာတွန်းဆရာက ဦးငွေကြည်ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ မှားသွားခဲ့ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကာတွန်းဆရာက ဒီတစ်ကွက်တည်း ပြလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး ဒီကာတွန်းတစ်ကွက်ကိုပဲ ကြုံကြိုက်တိုင်း ကြုံကြိုက်တိုင်းမှာ သတိရနေမိတော့တယ်။

"ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ ဧည့်သည် တွေပဲဗျာတဲ့ "

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ဧည့်သည် တွေပါ။ လူ့ဘဝကို ခေတ္တခဏ အလည်လာခဲ့ကြတဲ့ ဧည့်သည် တွေပါ။ သံသရာအဆက်ဆက်က ဆည်းပူးခဲ့၊ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ခဲ့ကြတဲ့ အတတ်ပညာတွေနဲ့ လူ့ဘဝမှာ သရုပ်ဆောင်နေကြရတာလေ။ တချို့ကလည်း စီးပွားရေးသမား၊ တချို့ကလည်း စစ်ဗိုလ်၊ တချို့ကလည်း ဆရာဝန်၊ စာရေး၊ စာချီဝန်ထမ်းတွေအဖြစ်နဲ့ ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ကပြနေကြရတာပါ။ ဇာတ်သမားလောကမှာ ပြောနေကျ ဆိုရိုးတစ်ခုရှိပါတယ်။ စောစောသေရင်

မြန်မြန်အိပ်ရတယ် (အနားရတယ်)တဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ လူ့လောကမှာ
ကော

"တစ်နေကွယ် - သေနယ်သို့တစ်ခါကူး

မေ့လျော့ကာ သေဘူးထင်ပါနဲ့

နေကွယ်တာ အချိန်များ လျှင်ဖြင့်

သေနယ်ရွာ တစ်ကြိမ်သွားပါလိမ့်

တားမရဘူး"

(လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး)

ကျွန်တော်တို့ လူ့လောကမှာ တော့ စောစောသေဖို့ မပြောပါနဲ့ ။ ပုထု
ဇဉ်မှန်ရင် အချိန်တန်လို့ သေမှာ ကိုတောင် အလွန်ကြောက်ကြတာပါ။
သေမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မကြားရဲလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြတာပါ။
အကြောက်တရားသုံးပါးရှိပါတယ်တဲ့ ။

၁။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရတာ

၂။ အစာမစားရမှာ

၃။ သေခြင်းတရားတဲ့

ဘယ်လောက်ပဲ ကြောက်ကြောက်ပါ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
တော့ သေခြင်းတရားဆိုတဲ့ အရာကို လူတိုင်းလူတိုင်း ရင်ဆိုင်ကြရမှာ
ပါ။ အသေအချာပါ။ မလွဲမသွေကြုံကြရမှာ သေချာလွန်းပေမယ့် ဘယ်
တော့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာစတဲ့ 'မသိ' တရားတွေနဲ့ အတူ
ကြုံတွေ့ကြဦးမှာ ပါ။

ဘုရားရှင်သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က အာဠဝီပြည်မှာ တရားပွဲကျင်းပတော့ ဖခင်ဆီသွားဖို့ အိမ်ကထွက်လာတဲ့ ရက်ကန်းသည် မလေးက တရားဝင်နာပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အဲဒီရက်ကန်းသည် မလေးကို မေးခွန်းလေးခုမေးပါတယ်။

"ချစ်သမီး ဘယ်ကလာတာလဲ"

"မသိပါဘုရား"

"ချစ်သမီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"မသိပါဘုရား"

"ချစ်သမီး တကယ်မသိဘူးလား"

"သိပါတယ်ဘုရား"

"ချစ်သမီး တကယ်သိလား"

"မသိပါဘုရား"

ရက်ကန်းသည် မလေးရဲ့ အဖြေစကားကြောင့် တရားနာပရိသတ်တွေက ရက်ကန်းသည် မလေးကို မလေးမစား ဖြေရပါမလားဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချကြပါတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရက်ကန်းသည် မလေးရဲ့ အကျဉ်းအဖြေတွေကို အကျယ်ပြန်ရှင်းပြဖို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့တယ်။ ရက်ကန်းသည် မလေးက အခုလိုရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

"ဘယ်ကလာသလဲ အမေးကို မသိပါလို့ ဖြေရတာက ဘယ်ဘဝက လာမှန်းမသိလို့ ဒီဘဝမရောက်ခင် အရင်က ဘယ်ဘဝတွေဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိလို့ ပါ ဘုရား"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ အမေးကို မသိပါလို့ ဖြေရတာက ဒီဘဝကသေရ

င် ဘယ်ဘဝရောက်မလဲဆိုတာ မသိလို့ ပါဘုရား"

"တကယ်မသိဘူးလား မေးတာကို သိတယ်လို့ ဖြေရတာက တစ်နေ့
နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဧကန်မုချသေရမယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ပါဘုရား"

"တကယ်သိလားလို့ မေးတာကို မသိပါလို့ ဖြေရတာက ဘယ်အသက်၊
ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ သေရမယ်၊ သေပြီးရင် အလောင်းကို
ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်သူသာန်မှာ မြှုပ်နှံခံရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ပါဘုရား"တဲ့ ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရက်ကန်းသည် မလေး ဖြေခဲ့သလိုပါပဲ။ ဘယ်ကလာ
မှန်းမသိ၊ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ၊ သေမယ်ဆိုတာတော့ သေချာလှပေမ
ယ့် ဘယ်လိုသေကြမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့ ဘဝကြီးထဲ ကျွန်တော်တို့ တ
တွေဟာ ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်အပတ်လာရောက်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို သ
ရုပ်ဆောင်နေကြတာပါလားဆိုတဲ့ အသိတရားတစ်ခု ရလိုက်မိတာပါ။

လူ့ဘဝကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့တာ ဆိုခဲ့ရင်
ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေရဲ့ အမြဲတမ်းနေအိမ်က ဘယ်နေရာပါလဲ။ လူသ
တ္တဝါတွေအတွက် အမြဲတမ်းနေအိမ်က အပါယ်လေးဘုံပါတဲ့ ။

လူ့ဘဝဟာ ယာယီနေအိမ်ပါ။ အပါယ်လေးဘုံကတော့ အမြဲတမ်း
နေအိမ်ပါတဲ့ ။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဒီလိုဟောခဲ့ပါတယ်။

၁။ "လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က အပ်တစ်စင်း
အသွားချင်းထိစရာရှိသေးတယ်

ခဲတစ်လုံးကို ကောင်းကင်မြှောက်သလို လူ့ဘဝရတာဟာ ခဲကောင်း
ကင်ရပ်သလောက်ပဲ

ကြာတယ်၊ အပါယ်မှာ နေရတာက ခဲမြေကြီးမှာ နေသလောက်

ကြာတယ်"တဲ့ ။

၂။ သတ္တဝါတွေရဲ့ အမြဲနေအိမ်က အပါယ်လေးဘုံပါ။ လူ့ပြည်လာတာ အရိပ်လာပြတာ။

တစ်သံသရာလုံး မဂ်ရတာ မကြိုက်ခဲ့လို့ အပါယ်လေးပါးက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဖြစ်ခဲ့တာ"တဲ့ ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ လူ့လောကကို အလည်အပတ်လာရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အပါယ်လေးပါးက အမြဲတမ်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဖြစ်ခဲ့တာပါတဲ့ ။ ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်အပတ်လာ၊ ဧည့်သည် အဖြစ် စားပြီး သောက်ပြီး အိပ်ပြီး ပြန်သွားရင်တော့ မလွဲမသွေအပါယ်ရွာပါပဲတဲ့ ၊ လူ့ပြည်လူ့ရွာမှာ အလည်အပတ်လာစဉ် ခဏမှာ လည်း ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ။ အငှားသရုပ်ဆောင်နေကြတာလို့ ဆိုပါတယ်။ ဆရာတော် အမိန့်ရှိတာက ဒီလိုပါ။

"ခင်ဗျားတို့ ဒီခန္ဓာကို နွားကျောင်းသားလို အငှားထိန်း၊ အငှားကျောင်းနေရတာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာ တစ်ခါမှ မပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ စွမ်းရည်သတ္တိတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့ ရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ ခဏနေရတာပဲ၊ ဆိုင်းဘုတ်က ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ရှိတာက ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်၊ ဘယ်အချိန်မဆို ပူလိုက် အေးလိုက် ဖောက်ပြန်လိုက် ပျက်စီးလိုက်ဖြစ်နေတာ ရုပ်ရဲ့ ပင်ကိုသဘော၊ နာမ်က အာရုံကို ညွှတ်တတ်တဲ့သဘော၊ နဂိုက ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ကို မိမိခန္ဓာ ထင်ထားတာကိုက အလွဲကြီးလွဲနေတာ"

ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ဟာ ငါပိုင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ဉာဏ်ကတော့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပါ။ ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ဟာ ငါမပိုင်ပါဘူးတဲ့ ။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတွေရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိပါတဲ့ ။

အဲဒီအခါမှာ လူ့ဘဝကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားနဲ့ ကျွန်တော်နှိုင်း
ယှဉ်မိပါတယ်။ တကယ်လို့ များ ဘဝဟာ
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားဆိုကြပါတော့။ ကံတရားက ဇာတ်ညွှန်းဆ
ရာ၊ စိတ်ကတော့ ဒါရိုက်တာ၊ ဥတုက ရှုတင်မန်နေဂျာ၊ အာဟာရက
တော့ မီးထိုးသမားပေါ့။ ဒီလေးဦးပီပြင်မှ မင်းသား မင်းသမီးတွေနဲ့ ဇာ
တ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ ဇာတ်လမ်းကို ပီပီပြင်ပြင် ရိုက်ကူးနိုင်ကြမှာ လေ။ တ
စ်နာရီခွဲကြာ သရုပ်ဆောင်နိုင်ကြမှာ ပါ။ လူ့ဘဝကတော့
အလွန်ဆုံးကြာ နှစ်တစ်ရာပေါ့။ ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာ ကောင်းရင်
ကောင်းသလောက်၊ သူတို့ တစ်တွေ ပို့ဆောင်ပေးသလောက် တစ်ခါတ
လေလည်း ဘုရင်ဖြစ်ခွင့်ရကြ၊ မင်းညီ မင်းသားတွေဖြစ်ခွင့်ရကြ၊ တစ်ခါ
တစ်ရံလည်း သူဖုန်းစားဖြစ်ကြရ။

တကယ်ကို ဘဝဟာ ဇာတ်ကားတစ်ကားဆိုခဲ့ရင်လည်း မင်းသား၊ မ
င်းသမီးတွေ၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေဟာ အကောင်းဆုံးသရုပ်ဆောင်ကြဖို့
လိုအပ်ပါတယ်။ နဂိုကတည်းကမှ သရုပ်ဆောင်နေကြရတဲ့ အထဲ ရုပ်ရှ
င်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ထပ်ရိုက်ကြတဲ့ ဘဝတွေအမြောက်အမြားကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါ
တယ်။

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တာဝန်မယူရဲဘဲ အခြားတစ်ယောက်က တာဝန်
ယူပေးနေရတာတွေ၊ တာဝန်ယူခိုင်းနေတာတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်
မရှိ၊ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်မရှိ၊ သူများ အတွေးအခေါ် သူများ ခံစားချက်နဲ့
ရပ်တည်ရှင်သန်နေတာတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်အကြိုက်၊ ကိုယ့်အသိဉာဏ်ဖျော
က်ပြီး ဘဝပျောက်နေကြတာတွေ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒါတွေအား
လုံးဟာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထပ်ပြီး ရှင်ရုပ်အရိုက်ခံနေကြတာပါ။ ကိုယ်မပိုင်
တဲ့ ဘဝထဲမှာ ဘဝတုတစ်ခုကို ထပ်ဖန်တီးနေမိကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာ ဧည့်သည် တွေပါ။ သရုပ်ဆောင်တွေ
ပါ။ ဒီလို အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေတော့ လူ့ဘဝမှာ လူလာဖြစ်ရတာမကော
င်းလိုက်တာလို့ ထင်မိရင်တော့ အကြီးအကျယ်မှားယွင်းသွားပါလိမ့်မယ်
။ ဧည့်သည် တွေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေမှန်ပေမယ့် လောကမှာ စွမ်းအင်အ
ထက်ဆုံးက လူသားစင်စစ်ဖြစ်ပါတယ်။ နတ်လည်း မဟုတ်၊ ဗြဟ္မာလ
ည်း မဟုတ်၊ အခြားသတ္တဝါတွေလည်း မဟုတ်ကြပါဘဲ လောကကို ဆ
ရာအဖြစ် ဦးဆောင်နိုင်လို့ အနှိုင်းမဲ့စွမ်းအားကိုလည်း လူကသာပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရှိတာပါတဲ့ ။ လူသာလျှင် နိယတဗျာဒိတ်ကို ပန်ဆင်နိုင်ခွင့်ရှိတာပါ။
လူမှ တစ်ပါး တခြားဘယ်သတ္တဝါမှ ဒီလိုအခွင့်မရှိကြပါဘူး။
လောကမှာ လူသာလျှင် နတ်ဗြဟ္မာတွေထက် စွမ်းအင်ပိုမိုပါတယ်ဆိုတဲ့
အထောက်အထားကို သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက လက်တွေ့ပြတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်
ပါတယ်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာပါ။ အရိယာသစ္စာအမြင်ကို ရဖို့ အတွက်
တော့ ဒီဒုက္ခသစ္စာကို မဖြတ်သန်းဘဲနဲ့ မရနိုင်ပါဘူးတဲ့ ။ ဒီအငှားခန္ဓာကို
ယ်ကြီးကိုရင်းပြီး ဒုက္ခသစ္စာကို ထိုးထွင်းသိမြင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပါ။
ဒုက္ခသစ္စာကို ထိုးထွင်းသိမြင်ပြီး အရိယာဉာဏ်အမြင်ကိုရမှ ပဲ လူဖြစ်
လာရတာ တန်ပြီဆိုတာကိုလည်း ရှေးဆရာ အစဉ်အဆက်ကလည်း
ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ထဲက သရုပ်ဆောင်တွေကတော့ အကယ်ဒမီဆုကို
မျှော်မှန်းပြီး သရုပ်ဆောင်ကြပါတယ်။ အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်ဟာ ရုပ်ရှင်
လောကသားတွေအတွက်ကတော့ အမြင့်မားဆုံး (Honour) ပါ။ တစ်နှစ်
တစ်ခါ အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲတွေမှာ အဲဒီအကယ်ဒမီအတွက် ရင်ခုန်ကြ၊
ကျေနပ်ကြ၊ ဝမ်းမြောက်နေကြတာကိုကြည့်ရင် ဒီဆုကို ဘယ်လောက်
အထိ တန်ဖိုးထားသလဲဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေကြတဲ့ လူ့လောက ရုပ်ရှင်ကြီးမှာ လည်း အကယ်ဒမီဆုပေးပါတယ်။ သူကတော့ ခန္ဓာဒုက္ခ (ဖြစ်/ပျက်) ကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်တဲ့ လူသားတွေသာ ရကြတဲ့ အကယ်ဒမီဆုပါ။ ခန္ဓာအကယ်ဒမီလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်နဲ့ နှိုင်းလို့ သာ အကယ်ဒမီလို့ ပြောရပေမယ့် ဒီဆုဟာ လောကမှာ ဘာနဲ့ မှ မလဲနိုင်အောင် အဖိုးတန်အနုပညာ ထိုက်တန်လှပါတယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရတာနဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို ငါလို့ ထင်တဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိ ခေါ် သက္ကာယဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာလို့ ဆိုတဲ့ အောက်သံသရာကိုပို့ပေးတဲ့ ကိလေသာဝန်ကို အမြစ်ပျက် ပယ်သက်လိုက်နိုင်တာပါ။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

"လေးကျွန်းကိုအစိုးရသော စကြာမင်းတို့ ၏ စည်းစိမ်ထက်၊ ငရဲမှ ထာဝရလွတ်ငြိမ်းမှုသည် ဘဝသိန်းသန်းကုဋေ မရေနိုင်အောင် ကြီးမြတ်လှပေသည် ။ နတ်မင်း၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့ ၏ လောကီချမ်းသာထက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာမှုသည် အဆသိန်းသန်းကုဋေ မရေနိုင်အောင် ကြီးမြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ဆုံလိုသည် ဟု တောင့်တကြရာ၌ လောကီချမ်းသာအတွက် တောင့်တကြသည် မဟုတ်၊ ဤလွတ်ငြိမ်းမှုဟူသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအတွက် တောင့်တကြခြင်း ဖြစ်၏ "

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေဟာ ဧည့်သည် တွေလည်း မှန်တယ်။ သရုပ်ဆောင်တွေလည်း မှန်ပါတယ်။ အလည်အပတ်လာရောက်တဲ့ လူ့လောကကို ကိုယ့်ရဲ့ စွမ်းအင်တွေနဲ့ အလှပဆုံးဖန်တီးပေးဖို့ ၊ ခဏရတဲ့ ဒီခန္ဓာကို အရင်းပြုပြီး အရိယသစ္စာကို အောက်ဆုံးအဆင့်လောက်တော့ မြင်နိုင်သိနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြောင်းပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
